

„לא פחדתי!“ אומר יורם שפטל, פרקליטו של ג'ון דמיאניוק, אחרי שהחומצה פגעה בעינו, בעת הלוייתו של עמיתו, דב איתן. בחדרו בבית החולים הוא שוחח עם ענת סרוסטי

עורך המאמר, ראש המחלקה לתפי קידים מיוחדים במשרד המיטפיטם, אמר שזה לא בא בחשבון, כי הוא צריך לשמור מקומות לפרקליטות. הוא גם לא נקף במהלך המישפט אצבע כדי להרחיק את המתפרעים מן האולם. הם התפרעו באופן שיטתי, מבלי שנגקפה אצבע נגד איש מהם.

כל הפעולות התרחשו בגלוי, כמעט בכל יום, בהפסקות וגם בדיון, והמונים על כך, במיוחד עורך המאמר, לא נקפו אצבע.

● אתה מרגיש בקורבן?

לא. איפה?

● מתקשים אותך כבר הרי בה זמן.

אני יודע מי מתקיף אותי. אני בו למי שמתקיף, אני מתייחס אליהם כאל רפש, במיוחד אל עמיתך בתיקשות. החמור מכל בפרשת ההתפרעות התיקשורתית במישפט זה הוא הירוף הנפש, שבו היועץ המיטפיט ופרקליט המדינה ועושי דברם נלחמים נגד העי מרתם לדין של עורך ידיעות אחרונות דב יודקובסקי והכתב נוח קליגר, למי רות שבהודעה רישמית לבג"ץ הודיעו שכל הרשימות של קליגר הן עבירה פלילית על חוק בתי-המישפט, עבירה של סוביידיזציה, ובכל זאת מתנגדים בתוקף להעמידם לדין.

אורלי אוולאיכץ, כתבת ידיעות אחרונות, הועמדה לדין על סעיף זה בגלל כתבונת מצחיקה. קליגר ויודקובסקי לא הועמדו לדין על סידרה של 50 כתבות, מהנוסח שהתפרסמו בפי 50 במדינת ישראל, ועד היכן מוכנים להרחיק לכת כדי להגן על אנשים. עכשיו אנחנו רואים את פירות ההסתה השיטתית במשך 14 חודש.

● זאת אומרת שאתה מאשים אותם, ולא את האיש שדי רק את החומצה?

כן, זאת אומרת שאתה מאשים אותם, ולא את האיש שדי רק את החומצה?

שפטל: מייקרה ענין

האיש הוא קורבן להסתה שיטתית, אם כי אין לנקות אותו. הוא אמר שבא במטרה לגרום לעיור רון בעיניי. העובדה שאדם בא במטרה ברורה לגרום לעיורו של אדם אחר, היא היותה, שבאופן בסיסי אותו אדם הרבה מנוולים בקירובו והם בכל זאת לא עושים צעדים כאלה, משום שאין אוריה ציבורית המאפשרת להעלות על הדעת דבר כזה.

אני גם בטוח שעליפי החוק מה שעשה הארון ישראל יחזקאלי מוגדר כגרימת חבלה גופנית חמורה ככונה, וזה סעיף שהעונש המירבי עליו הוא 20 שנות מאסר. אני בטוח שגם אם יועמד לדין, הרי שהעונש שיוטל עליו, אחרי הטענה לעונש, יהיה מאסר על-תנאי, ואני מסיק את זה מדרך התגובה של המדינה על ההסתה שהביאה את יחד קאלי לעשות את המעשה שעשה.

● הגשת תלונה למישטרה? לא הייתי צריך. גבו ממני ערות עוד באותו היום, ואין צורך בתלונה רישית מית שלי, כי המעשה נעשה בגלוי.

● זו הפעם הראשונה שפוגעים בך פיסית?

● למה דווקא עכשיו?

● במהלך המישפט היו רק איזמים, לא פגעו בך?

● ואיזמים לא הרגיעו אותי?

● לא.

● יש לך עכשיו הירחורירי חרטה על התיק?

כן, יש לך עכשיו הירחורירי חרטה על התיק?

יגביר את האיזמים, ולא יחליש אותם. הבנו שאי-אפשר לסמוך על המישטרה, שלא תרליף את העניין לעיתונות. נעתי לבקשתו שלא להתלונן. התלוננתי רק פעם אחת, כאשר קיי בלתי מיכתב-איומים, ואו המישטרה כמי עט עצרה את אילנה אלון, כתבת העור לס הזה. משום שהיא פירסמה כתבה על האיומים. אז אם טיפול המישטרה על באיום הוא לעצור כתבת שכתבה על האיומים, אז דב איתן צדק.

● היום, אחרי מה שקרה, אתה מצטער שלא התלוננת?

לא. רציתי להתלונן, כי אני לא

„אני בו למי שמתקיפים אותי, ומתייחס אליהם כאל רפש“

רואה סיבה שלא להתלונן כשמיאיימים עלי. אבל קיבלתי את השקפתו של איתן שהדרך שבה מטפלת המישטרה בנושא זה אינה עוורת, ושזה גם לא יפסיק את האיומים.

● אחרי מה שקרה ביקשת שמירה?

לא. אבל איתן צפה את מה שקרה בהלווייה. כלומר, הוא לא צפה את ההלווייה של עצמו, אבל הוא צפה שיתנכלו לנו במהלך הדיון בבית-הדין מישפט העליון, ולכן ביקש שיסדרו לנו מקומות חנייה ליד בית-המישפט העליון, ויו, בסמוך להגייטה-השופטים, למהלך שמיעת העירעור.

● איך הבנת שזו חומצה?

זה היה צורב מאוד. רצתי לשרותים לשטוף את העיניים. עור לי הבן של השופט עזרא הריה, שנהג לבקר במישי ררו של איתן בזמן האחרון. אחר-כך מישהו פינה אותי. זה היה הודרי בשם אלבו, שלא היכרתי מקודם. הוא לקח אותי לבית-החולים ב'קור-חולים'. ושם עשו לי שטיפת עין יסודית והביאו אוי תי הנה, להדסה עיזכרם.

● אמרו לך מה זה?

אמרו שזו חומצה שנכנסה לעין ופגעה בה.

● זה כאב?

כן, היו לי כאבים חריפים בשעה שעתיים הראשונות.

● סדרת ברגע שזה קרה?

לא, לא הייתי מגדיר את ההרגשה כפחד, הרגשתי מאוד לא-ינח, מאוד לחוץ, בגלל הכאב הפיסי.

● דאגת לעיניך באופן טיבעי?

כן, עכשיו אתה פוחד?

● אתה לא פוחד שאותו הדי איש או מישהו אחר ינסו שוב לפגוע בך?

מטיבעי אני לא פחדן, ואני לא יוצר כל הזמן תסריטים של מה-יכול-לקרות. האם הופנו אליך הרבה איזמים?

לא הייתי אומר הרבה. היו כל הזמן, ומאז שאיתן הצטרף לתיק, גם הוא היה נתון לאיזמים.

● התלוננת במישטרה?

בהתייעצות משותפת בינינו החלטנו לא להתלונן.

● מדוע?

כי הוא סבר, בצדק, שפירסום הדי עובדה שאנחנו נתונים לאיזמים רק

● משסיים גם עורך-הדין יעקב רובין, ראש ליטכת עורכי-הדין, לשאת את דברו, יצא מסעיהל-ווייה לכיוון הר-המנוחות. הקהל הרב החל מצטופף ליד הפתח, כשי בראש מובלת האלונקה.

ואז נשמעו צעקות איזמות מי חלקו הפנימי של אולם ההלוויות. מישהו צעקה: „תקראו למישטרה, שפכו חומצה על שפטל!“

מהומה רגעית בילבלה את גוש האבלים, שפניו היו מופנות החו-צה. זורקה-החומצה נעצר, מסע-ההלווייה המשיך בדרכו. דב איתן

„כל ההשתוללות סביבי בתיקשורת ובקהל רק עושה אותי יותר נחוש“

● אתך זה קרה?

באתי להלווייה של דב איתן, ואחרי שנגמרו ההספדים והקדיש, כשמיסעי ההלווייה התחיל לזוז, ניגשה אלי ערנה שבתאי (אלמנת הסופר) והתחלנו לשר חת. פתאום שמעתי צעקות, ועד שהספקתי להביץ מה קורה, הרגשתי ששפכו לי משהו על הפנים. הבנתי שזה חומצה.

● משך השנתיים האחרונות היו רק איזמים, והרבה. במהלך המישפט נופפו לעברו, צעקו עליו, קיללו, השמיצו, איחלו לו דברים רעים, ומה לא. אך עורך-הדין יורם שפטל, שניגורו של ג'ון איזואן דמיאניוק, המשיך במישי-פטל.

מאז שהצטרף לתיק העירעור השופט-לשעבר ועורך-הדין דב איתן, עברו עיקר ההתקפות אליו. לשפטל הונח קצת.

במשך חודשים עבדו השניים יחד והכינו את עירעורו של דמיאניוק.

ביום השלישי, בשעת-בוקר, קפץ איתן אל מותו מן הקומה ה-15 של מלון מיגדל-היער בירוש-לים. הוא הותיר אחריו מיספחה וחברים המומים, וגם את יורם שפטל, שותפו-לתיק.

„מרכין ראשי לנוכח מותו הט-ראני של האמיץ והיקר באדם“, כתב שפטל במודעת-אבל, שפיר-סס ביום ההלווייה.

שפטל לא היה הגיבור הראשי בדראמה הזאת. הוא רק בא לח-לוק כבוד אחרון לחבר ולעמית, שעזמו עבד בצמוד במשך תקופה. הוא עמד בצד, באולם בית-ההל-ווייה העירוני בסנהדריה שברו-שלים, כשהוא מצטופף ביחד עם קרובי-מיספחה, חברים - מהם שופטים רבים ועורכי-דין - והקי-שיב להסגד המרגש שנשא השופט צבי טל. טל היה אחד משלושת שופטי ההרכב במישפטו של דמיאניוק. שופט בית-המישפט העל-יון, דב לוי, ראש ההרכב, בלט בהיעדרו.